

En återblick av min tid i Luftfartsverket 1968 – 2008

En bra fråga. Hur kom det sig att jag hamnade på Luftfartsverkets Brand- och räddningsskola? Jag hade ett underbart, trevligt, mysigt, spännande och viktigt jobb i Stockholms Brandkår där jag började jobba 1950. Och av någon underlighet sökte jag till Luftfartsverkets Brand- och räddningsskola (BRS). Ett möjligt och ganska troligt svar är mitt mycket stora intresse för flygplan alla kategorier. Från flygvapnets samtliga maskiner till samtliga civila trafikflygplan. Det är mitt svar på frågan. Jag var antagen till Statens Brandskola för förmansutbildning men tackade nej. Jag började i stället på Arlanda flygplats efter att ha blivit antagen som förman och lärare vid Luftfartsverkets Brand- och räddningsskola.

Det första jag fick göra var att, tillsammans med den då också nyintagna Åke Pettersson, även han från Stockholms Brandkår, samlas tillsammans med ca 20 personer i den stora salen där samtliga lärare och skolchefen Lindeborg var med.

Vi två, Åke och jag, skulle testas om vi var lämpliga för BRS. ”Johansson”, sa Lindeborg, ”här har Du en läderstövel. Berätta för oss alla här på ca 10 minuter om denna stövel.” Åke fick en pyttsspruta. Proven gick bra för oss båda och vi blev antagna.

BRS var en utbildningsskola för värnpliktiga, s.k. VTP-are, som hade antingen etiska eller religiösa skäl till vapenfri tjänst. De ungefär 100 ungdomar som kom till oss på BRS Arlanda blev indelade i grupper på 10 man i varje grupp. Vi var då 10 lärare och vi fick ansvar för 10 man i varje grupp.

Vi fick ett visst antal veckor på oss att utbilda dessa unga grabbar från noll till flygplatsbrandmän för att de därefter kunna göra en tuff insats vid ett flygplanshaveri på de olika flygplatserna i landet. Utbildningsresultaten blev i de allra flesta fall mycket goda. Nu finns inga VTP-are längre. Andra intressen har tagit över.

Jag skulle kunna skriva sida upp och sida ned om händelser under min tid med VTP-arna på utbildningen men detta får räcka för den här gången.

Tjänstgöringstiden i stora drag för oss lärare var 1 år på skolan och 1 år på släckningen med stora chanser att byta med varandra.

När jag flera år senare kom upp i mogen ålder och blev pensionär insåg jag att det inte fanns en pensionärsförening på Arlanda. Jag tog då initiativet till att bilda en sådan och var även med att starta en idrottsförening.

Carl-Oscar Johansson